

HEAD OF THE RIVER CHAMPIONSHIP.

Naar het succesvolle voorbeeld door Engeland gegeven, ligt het in het voornemen van den Amsterdamschen Roei-Bond om te Amsterdam jaarlijks in Maart of April „Head of the River“-wedstrijden uit te schrijven.

Het besluit hiertoe is genomen, maar de voorbereiding en de uitvoering van het plan liggen nog in windselen, vandaar ook, dat ik hierboven den Engelschen naam nog weergaf. Wanneer een en ander nader zal zijn bekeken en geregeld, dan hoop ik, dat een goede Hollandsche naam voor dezen wedstrijd zal zijn gevonden. Een naam, die duidelijk uitdrukt, wat met dezen wedstrijd beoogd wordt.

Zooals misschien nog niet algemeen bekend is, werd in Engeland de „Head of the River Championship“ gesticht door den heer Steve Fairbairn, den bekenden grooten coach. Hij bedoelde ermede het roeien in achten gedurende den wintertijd aan te moedigen. Dat beteekent dus niet het zich voorbereiden in gewoon vast ploegverband voor een wedstrijd, maar wel om zooveel mogelijk in achten uit te gaan van dikwijls geheel verschillende samenstelling. Hier door wordt het giekroeien aangemoedigd onder zooveel mogelijk roeiers. En dat is een punt, dat ook in Holland zijn vruchten kan afwerpen voor onze roeisport. Gewoonlijk toch zijn de burgervereenigingen zeer beperkt in haar keuze voor raceroeiers. Heeft men het eindelijk zoover gekregen, dat men een acht kan bemannen, dan worden de handen al reeds van plezier ineen geslagen. Er moet zich dan ook geen enkele tegenslag voordoen, of de acht ligt weet uit elkaar, omdat men niet over voldoende plaats-ervangers voor uitgetreden roeiers beschikt.

Worden er, door het 's winters geregeld in achten roeien, langzamerhand roeiers opgefokt, die over de capaciteiten beschikken om zonder te veel oefening en zonder te langdurige zware training een plaats in een acht in te nemen, dan zal dit ongetwijfeld de wedstrijdssport ten goede komen. Bovendien ligt het niet in de bedoeling, dat het noodzakelijk is om voor dezen wedstrijd in speciale training te gaan. Iedere acht is welkom. De roeiers moeten het alleen beschouwen als een slotdag van het individueel winterroeien in achten. Trouwens, een geregelde oefening is door den tijd van het jaar, waarin geroeid wordt, uitgesloten. Burgervereenigingen zullen er hoofdzakelijk op Zaterdagen en Zondagen op uit kunnen gaan. Er zal onder de roeiers genoeg liefhebberij voor bestaan. Dat is in Amsterdam reeds gebleken en zal in andere plaatsen zeker niet minder zijn, als de roeiers er de gelegenheid voor krijgen. Afgedankte wedstrijd-achten zijn er overal genoeg voor beschikbaar.

Om nu terug te komen op de „Head of the River Championship“ in Engeland, deze wedstrijd vond voor het eerst plaats in 1926 en wel in de maand December. In volgende jaren werden zij geregeld gehouden op den dag van de boatrace tusschen de studentenploegen van Oxford en Cambridge. Oorspronkelijk begonnen met 21 inschrijvingen, breidde dit aantal zich uit tot 40 in 1927, 45 in 1928, 83 in 1930, 128 in 1931 en 131 in 1932. De wedstrijd wordt geroeid over een afstand van $4\frac{1}{4}$ mijl met stroom mede. Daar in Amsterdam op vrijwel stilstaand water zal worden geroeid, valt het niet gemakkelijk om de lengte van de Engelsche baan tot maatstaf te nemen. Beter lijkt het mij daarom, de tijden te noemen, waarin te Londen de baan werd afgelegd. Deze varieeren van 18 minuten 41

seconden tot 20 minuten 1 seconde, met als gemiddelde $19\frac{1}{2}$ minuut. Dus iets langer, dan de tijd waarin de wedstrijd om den Telegraafbeker wordt geroeid. In verband met de bruggen, die over den Amstel liggen, komt de Telegraafbekerbaan mij minder gewenscht voor, omdat de ploegen na elkaar vertrekken en het eventueel passeeren bij bruggen onregelmatigheden zou kunnen opleveren, wat moet worden voorkomen. Zoowel de plaats van afvaart als die van aankomst, zal dus wel anders komen te liggen, dan die voor den Telegraafbekerwedstrijd.

In Engeland worden de deelnemers in groepen verdeeld. De eerste groep bestaat uit 25 achten, de snelste van het vorige jaar. Deze roeien allen in gladde achten. De overige ingeschreven gladde achten roeien in de zogenaamde Sandwichgroep. De derde groep bestaat uit de roeiers in overnaadsche achten. Deze bootsoort kennen wij helaas in Holland niet. Tenslotte komen de lichte achten. Dat zijn zij, die in totaal minder dan 81 stones wegen en ook in overnaadsche booten roeien.

Alle nieuwe inschrijvers vertrekken het laatst of in de sandwichgroep of in de overnaadsche groep.

De booten starten met een tusschenruimte van 10 seconden, dat beteekent ongeveer drie lengten verschil, na elkaar. Om tijdig aan den start te zijn, roeien zij daarom aan beide zijden van de rivier op. De organisatie is van dien aard, dat deze korte tusschenruimte blijkbaar geen moeilijkheden oplevert. Van iedere ploeg wordt nauwkeurig de tijd van vertrek en die van aankomst opgenomen. De resultaten worden later precies uitgewerkt, om van iedere ploeg den juisten tijd te krijgen, waarin de baan werd afgelegd. In het volgend jaar wordt n.l. afgevaren in volgorde van den in het vorig jaar gemaakten tijd.

De London Rowing Club legde dit jaar voor de zevende maal in successie de baan in den kortsten tijd af. Zij heeft daardoor het recht om in 1933 het eerst te vertrekken. De Thames Rowing Club, die in 1931 op de vierde plaats startte, kwam dit jaar 2 aan, wat haar in 1933 direct na de London Rowing Club doet starten, terwijl Jesus College van de tweede naar de derde plaats werd gedrongen.

Hoe enorm groot de belangstelling voor dezen wedstrijd is, bewijst niet alleen het steeds toenemend succes als geheel, maar ook dat per vereeniging. Alleen van de London Rowing Club en van de Thames Rowing Club deden 8 achten per vereeniging mede. Van de Quintin Boat Club 6, de Vesta R. C. 5, terwijl vele vereenigingen met een kleiner aantal volgden.

Prijzen worden er voor dezen wedstrijd niet uitgelooft. De drie eerstaankomenden van iedere groep ontvangen slechts een vlaggetje. De winnaar van het geheel een rood, waarop een „H“. De tweede en derde met het cijfer 2 en 3 er op. De drie eerstaankomenden van de overnaadsche groep krijgen een donker blauw vlaggetje met respectievelijk 1, 2 of 3 er op, terwijl de winnaar uit de licht-gewichtgroep een licht blauw vlaggetje ontvangt met de letter „L“ er op.

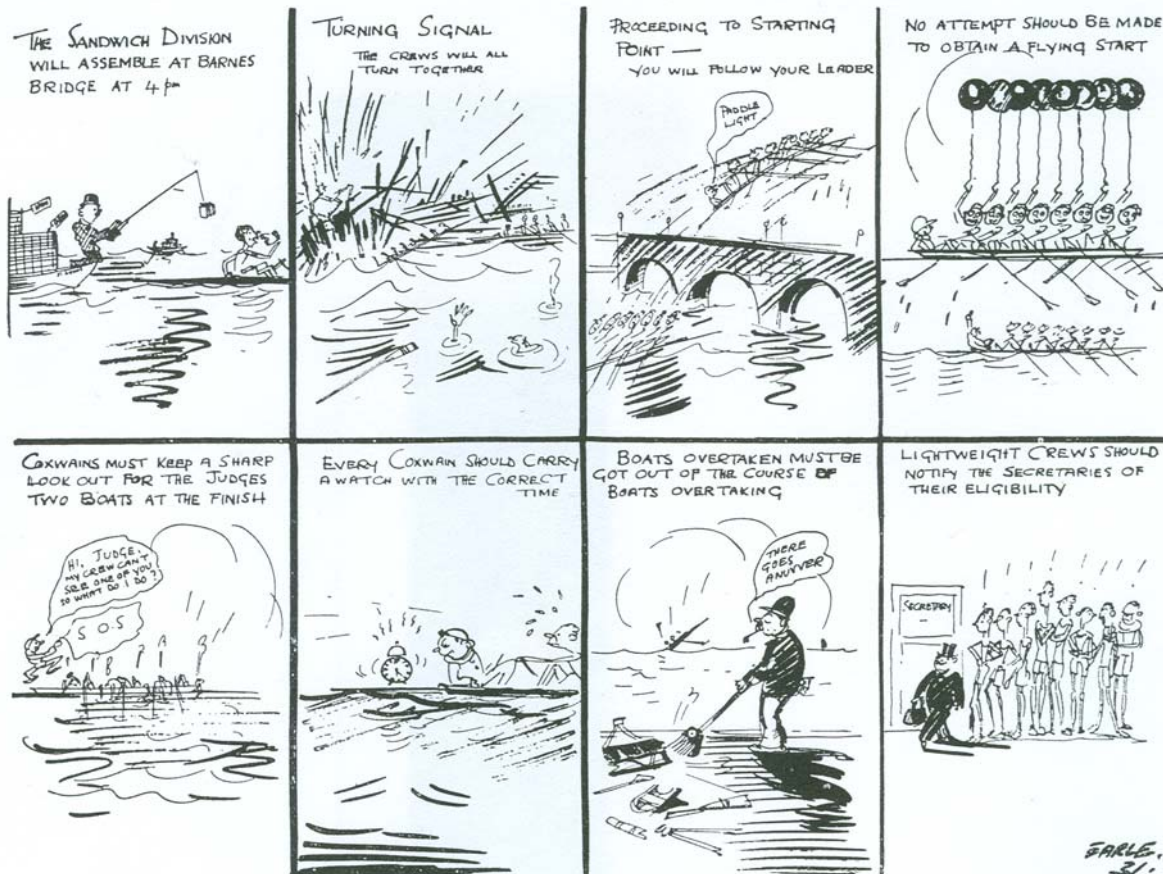
Daar de ploegen met een tusschenruimte van 10 seconden vertrekken, is het mogelijk om over de geheele baan prachtige strijden te zien. De eerstaankomende heeft n.l. de lijn van aankomst reeds overschreden, als de taatsten nog moeten vertrekken. Zoo iets zullen wij in Holland wel niet spoedig krijgen. Toch is het niet

uitgesloten, dat deze proefneming, zij het dan ook op bescheidener wijze, hetzelfde succes kan ten deel vallen, als in Engeland. Hoe dan ook, in ieder geval zal de roeisport met de instelling van dezen wedstrijd slechts gebaat zijn. Alleen die overweging rechtvaardigt reeds, het Engelsche voorbeeld te volgen.

Tenslotte voldoe ik nog gaarne aan het verzoek van den secretaris van de „Head of the River Championship”, den heer James H. Hartley, om Hollandsche vereenigingen aan te moedigen het volgend

jaar deel te nemen aan dezen wedstrijd op de Thames. Slechts eens roeide er een buitenlandsche ploeg mede. Dat was in 1931, toen de „Trier R. C.” naar Engeland overgestoken was. De heer Hartley verzekerde mij, dat Hollandsche ploegen hartelijk welkom zullen zijn. Welke Hollandsche vereeniging gaat dit buitengewoon sportieve evenement eens medemaken?

W. JONGEJAN

„The Heat of the River”, hoe het wel en hoe het niet moet.

(Het cliché werd met toestemming van den heer James H. Hartley, den secretaris van de „Head of the River Championship”, wettwillend ter beschikking gesteld door de heeren A. W. Patching & Co.).

Artikel overgenomen uit de WATERKAMPIOEN, een roeispecial, van 17 juni 1932, no. 285 6e jaargang pagina's 486 en 489.